

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci žalobce: **K.B.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, t.č. pobytem: Zařízení pro zajištění cizinců Bálková, 331 65 Tis u Blatna, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje**, Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Purkyňova 1907/2, 568 02 Svitavy, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.3.2017, č.j. KRPE-21403-24/ČJ-2017-170022-SV,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „*zák. č. 326/1999 Sb.*“) rozhodnuto tak, že žalobce se zajišťuje za účelem správního vyhoštění, přičemž doba zajištění byla stanovena na dobu 50 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, ke kterému došlo dne 14.3.2017, v 9,30 hod. V žalobě vymezil žalobce v podstatě dva žalobní body, které odůvodnil následujícím způsobem:

Nejprve namítl, že zajištění je nezákonné, když se správní orgán nezabýval překážkami vycestování cizince dle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, konstatoval, že dle usnesení NSS ze dne 23.11.2011, č.j. 7As 79/2010-150 se musí správní orgán v řízení o zajištění cizince zabývat možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. Z tohoto důvodu je podle žalobce žalované rozhodnutí nepřezkoumatelné. Dále žalobce namítl, že zajištění je nezákonné, protože správní orgán stanovil dobu zajištění žalobce nepřiměřeně okolnostem jeho případu, poukázal na to, že má „vědomost“, že v jiných případech správní orgán stanovuje dobu zajištění občanů Ukrajiny vzhledem ke složitosti výkonu realizace správního vyhoštění na dobu 30 dnů. V souvislosti s tímto žalobním bodem poukázal i na konstantní soudní judikaturu NSS, Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“) přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Ze správního spisu vyplývá a mezi účastníky řízení není sporné, že dne 14.3.2017 zahájil správní orgán s žalobcem správní řízení ve věci správního vyhoštění pro skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. b), bod 1 a 3 zák. č. 326/1999 Sb., a to na základě skutečnosti, že se účastník řízení prokázal padělaným dokladem totožnosti a je na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je takové povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Sám žalobce, jako účastník řízení ve věci správního vyhoštění, uvedl, že do České republiky jezdí jako turista, přičemž má zřízeno krátkodobé vízum Polské republiky a že jeho známý mu řekl o možnosti práce v České republice, prostřednictvím tohoto známého si zajistil pracovní příležitost v České republice ve firmě zpracovávající dřevo. Za padělaný občanský průkaz Rumunska zaplatil 150 EUR, o doklad nežádal na oficiálních úřadech Rumunska, tento doklad obdržel přes internetovou inzerci v Rumunsku. Žalobce pracoval ve firmě v Linharticích, o české pracovní vízum a o pracovní povolení nežádal a ani se o to nepokusil, ke vstupu na území České republiky si opatřil krátkodobé vízum Polské republiky, toto vízum využil pouze za účelem vstupu do České republiky. Zároveň žalobce v žalobě ani nezpochybnil závěr žalovaného, že v podstatě žalobce při podání žádosti o krátkodobé vízum „*Cíleně oklamal konzulát Polské republiky v Ludsku, neboť žádost podával čistě účelově za účelem získání víza potřebného ke vstupu na území České republiky, přitom však věděl, že turistický účel nemá v úmyslu naplnit, čímž tak zneužil účel a podmínky víza, pro které mu bylo toto vízum Polskou republikou vydáno. Jedna z překážek pro výkon práce v České republice byla tímto odstraněna, zbývalo odstranit překážku druhou, a to regulaci trhu práce. Za účelem obejití této regulace a získání volného přístupu na trh práce bez jakýchkoliv omezení si proto opatřil padělaný občanský průkaz Rumunska, tedy doklad totožnosti občana státu Evropské unie.*“ Tento závěr žalovaného žalobce ani v žalobě nezpochybnil, přičemž z tohoto skutkového závěru vyvodil žalovaný závěr o tom, že žalobce vědomě a svévolně narušuje pořádek na úseku státní správy, na úseku regulace vstupu a pobytu cizinců na území České republiky a v regulaci trhu práce, přičemž „*Míra jednání účastníka řízení vykazuje vysokou společenskou nebezpečnost, neboť se jedná o vědomé, svévolné a přímé narušování zájmů společnosti chráněných jednotlivými právními předpisy. Takové přímé a hrubé*

nerespektování platných právních norem České republiky poukazuje na neúctu účastníka řízení k zákonům České republiky a nabourává důvěru mezi ním a Českou republikou, bez které systém vstupu, pohybu a pobytu cizinců na území České republiky prostě nemůže fungovat a ve svém souběhu zvyšují společenskou škodlivost jednání účastníka řízení, čímž tak snižují míru tolerovatelnosti jeho dalšího setrvání na území České republiky.“ Žalovaný dále konstatoval, že žalobce nemá zábrany porušovat právní předpisy jak evropského, tak vnitrostátního práva a nelze od něho rozumně očekávat, že nebude mařit či ztěžovat výkon správního vyhoštění a nadále nenarušovat veřejný pořádek, který již „*de facto závažným způsobem narušuje a že bude dobrovolně respektovat uložené správní vyhoštění a vycestuje nejen z území České republiky, ale i ostatních států Evropské unie*“. Zároveň žalovaný správně poukázal na skutečnost, že žalobce svým přístupem a charakterem svého jednání ohrožuje i zájmy společnosti chráněné trestním zákoníkem, neboť jeho jednání též vykazuje znaky skutkové podstaty přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 trestního zákoníku. Zároveň se správní orgán zabýval i tím, zda by žalobci nepostačovalo uložit zvláštní opatření za účelem vycestování podle § 123b zák. č. 326/1999 Sb. či složení finanční záruky podle § 123c téhož zákona a dospěl k závěru, že na předpokládanou dobu zajištění 50 dnů by měl žalobce prokázat zajištění finančních prostředků ve výši alespoň 55 000 Kč, což se v projednávané věci nestalo, když žalobce je ubytován na náklady zaměstnavatele, nemá dostatek finančních prostředků k pobytu a ani k tomu, aby si sám obstaral možnost dalšího bydliště v České republice, kde nežije jeho žádný příbuzný či známý. Správní orgán rovněž dospěl ke správnému závěru o tom, že žalobce není vzhledem k charakteru jeho protiprávního jednání, rodinné a ekonomické situaci schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a současně existuje odůvodněná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění. Zároveň se správní orgán zabýval i tím, zda mohlo dojít alespoň k částečné integraci žalobce do českého prostředí, sám žalobce v protokolu o vyjádření jasně uvedl, že Českou republiku vnímá pouze z pohledu možnosti práce a ekonomického zabezpečení, když „*veškeré svoje rodinné a osobní zájmy má na Ukrajině*“. Žalobce ani nepopřel závěr správního orgánu o tom, že by si žalobce vytvořil na území České republiky kromě pracovních příležitostí nějaké významné a rozhodující rodinné, kulturní a sociální vazby, které by byly překážkou v jeho umístění do zařízení pro zajištění cizinců a v následné realizaci správního vyhoštění do země původu. Žalobce ani v žalobě takové další okolnosti neuvedl, když pouze napadl žalované rozhodnutí z důvodu, že se správní orgán nezabýval překážkami vycestování a že stanovil nepřiměřeně dlouhou dobu zajištění. Tyto námitky však důvodné nebyly.

Sám žalobce v průběhu správního řízení a ani v žalobě neuvedl žádné významné a rozhodující okolnosti týkající se rodinných, kulturních a sociálních vazeb v České republice, proto správní orgán zcela správně konstatoval, že mu nejsou v době rozhodování o zajištění známy ani žádné jiné překážky, které by z objektivních důvodů bránily či jakkoliv znemožňovaly vyhoštění žalobce do země původu, tedy žalovaný konstatoval, že „*vyhoštění účastníka řízení je tedy potencionálně možné*“. Tento závěr žalobce ani v žalobě nenapadl a nezpochybnil tvrzením o nezákonnosti takové úvahy správního orgánu, neuvedl, že by se na jeho straně nějaká překážka vycestování vyskytovala. Pak však nemohl být úspěšný se svou námitkou, že zajištění je nezákonné z důvodu, že se správní orgán nezabýval těmito překážkami. Jestliže žádné okolnosti týkající se této překážky neexistovaly, tak logicky zcela postačovala výše zmíněná úvaha správního orgánu o tom, že vyhoštění účastníka řízení je potencionálně možné, když správnímu orgánu nebyly v době rozhodování o zajištění známy ani žádné překážky, které by z objektivních důvodů bránily či znemožňovaly vyhoštění žalobce do země původu. V podstatě i podle konstantní soudní judikatury se může správní

orgán zabývat možnými překážkami správního vyhoštění zejména v případě, pokud jsou zcela zřejmé a tyto překážky posuzuje správní orgán pouze předběžně a subsidiárně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 5.2.2016, č.j. 4Azs 262/2015-31, bod 29). Správní orgán musí se zabývat jen konkrétními okolnostmi, nikoliv nějakými hypotetickými úvahami o existenci či neexistenci těchto překážek, povinností žalovaného, kterou v daném případě splnil, je přezkoumatelně se vyjádřit právě a jen k těm okolnostem, které individualizují případ cizince, s nímž se řízení vede (srov. rozsudek NSS ze dne 27.4.2016, č.j. 10Azs 275/2015-40, bod 33). Navíc chybějící cestovní doklad žalobce nelze ani podle konstantní judikatury NSS v žádném případě považovat za důvod znemožňující vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 5.2.2016, č.j. 4Azs 262/2015-31).

Důvodný nebyl ani druhý žalobní bod. Skutečnost, že cizinec nemá cestovní doklad, se zpravidla odrazí v délce zajištění cizince. Dobu zajišťování náhradního cestovního dokladu u orgánu cizí země logicky nelze stanovit přesně na den a správní orgán tak činí odhadem s ohledem na praxi českých orgánů při zajišťování náhradních cestovních dokladů občanů z té které země. Uvádění statistických dokladů a práce s nimi nejsou povinnou náležitostí odůvodnění rozhodnutí, postačuje kvalifikovaný odhad správního orgánu (srov. rozsudek NSS ze dne 27.4.2016, č.j. 10Azs 275/2015-40, bod 33). Pokud žalobce pouze obecně tvrdil, že má „vědomost“ o tom, že v jiných případech správní orgán stanovuje dobu zajištění občanů Ukrajiny na dobu 30 dnů, tak toto své tvrzení nijak nedokládá (pokud v žalobě něco tvrdí, tak jej tíží břemeno důkazní). Žalovaný postupoval správně, když stanovil dobu na 50 dnů, a to „s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy k výkonu realizace správního vyhoštění, spočívající zejména v dokončení zahájeného řízení o správním vyhoštění, následného obstarání veškerých podkladů pro předání a transfer účastníka řízení, potřebné komunikace mezi orgány dotčených států a zajištění přepravy na hraniční přechod tak, aby správní vyhoštění bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. Tato doba je správním orgánem určena na základě zkušeností z předchozích obdobných řízení, neboť v této době došlo v minulosti k úspěšnému zrealizování správního vyhoštění a transferu neoprávněně pobývajících cizinců z České republiky na Ukrajinu“. Pokud žalobce tvrdil v žalobě opak, tak to byl on povinen prokázat, např. poukazem na konkrétní případy, kdy tato doba zajištění byla stanovena ve shodném případě zcela odlišně, což neučinil a krajský soud nemá důvod nevěřit výše uvedenému závěru, obsaženému v žalovaném rozhodnutí, když uvádění statistických údajů a práce s nimi nejsou povinnou náležitostí odůvodnění rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 27.4.2016, č.j. 10Azs 275/2015-40, bod 33).

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.r.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.r.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 10. dubna 2017

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Mgr. Lucie Marešová